

PROSTOR

Království KORUNA

Pohádka, kterou napsala Nikola Pham

Byl jednou jeden stát jménem Koruna. Ten název však nevznikl jen tak náhodou. Protože hranice toho státu vypadaly jako koruna, jeden z hlavních symbolů krále, pojmenovali zemi lidé Koruna. A samozřejmě bylo, že se tohle jméno velice líbilo královským rodinám. Proto se tam také přestěhovaly, i když tehle stát nebyl právě moc vyspělý. Přesto po mnoha letech se z něho stal jeden z nejvyspělejších států na světě....

Ted' už v něm nežily jenom vzdělané a bohaté rodiny, ale taky ty chudé a úplně bezvýznamné. Chudé však není zrovna to nejmýšlivější slovo, protože každá domácnost měla dost peněz na jídlo a na pořádné šaty.

Dívka, kolem které se to vše bude motat, má ve svých žilách královskou krev. Jakmile jí její matka přivedla na svět, zavolali věštkyni. Ta nad novorozenou holčičkou shromážděné rodině sdělila, že ji lidé nebudou mít rádi a že skončí sama jako nějaká čarodějnice. Tohoto podivného proroctví se její rodiče velice obávali. Kdyby už neměli dalšího dědice, tak by jejich rod zanikl.

Mimochodem kvůli tomu ani jméno své dceři nedali její rodiče. Výběr jména ponechali na náhodě. Po porodu se zeptali služek, jak by chtěli, aby se dítě jmenovalo. Služky se ale divily, co to po nich chtějí, váhaly a nic ze sebe nevydaly. Tak tedy její otec vzal nějakou knížku a prolistoval ji. Listoval tak dlouho, až narazil na jméno Marel. Potom řekl své manželce, že dítě pojmenují právě tak

Když byly té zmíněné dívce tři roky, zemřel jí otec. Její matka ze samého smutku zešílela a o své dítě se už dál nestarala. Poslední věta, kterou pronesla ještě se zdravým rozumem, zněla takhle:

„Nedovolte, aby se ostatní kdy dozvěděli, že mám nějakou dceru!“ Jako by tušila, že je už konec. Celé ty tři roky tu krutou věštbu držela v tajnosti.

Marel vyrůstala bez svých rodičů. Na otce ani matku si ani taky moc nevzpomínala. Jedinou společnost jí dělali sluhové a služky. Neznala nic a nikoho dalšího z okolního světa. Ale jí to nějak moc nevadilo. Samota patřila k jejímu životu, takže si na ni i zvykla. A takhle to trvalo den po dni, měsíc po měsíci, až do jejích 14 let.

Jednoho dne se však její pomatená matka nečekaně vzpamatovala. Jakmile se jí rozum vrátil, okamžitě musela mít vše zase pod kontrolou. Přitom si také uvědomila, že má dceru. Začala se vyptávat, co s ní je, jak žije a hledat ji. Zároveň nemohla uvěřit tomu, že mohla tenkrát vyslovit větu, ať se nikdo nic nedozví o její dceři. Vrátila se na zámek a hned běžela do dceřina pokoje. Jakmile otevřela dveře, tak.....

„Marel!“ vykřikla její matka.

Marel se na ni bez zájmu podívala, ale pak se otočila zpátky a pokračovala v tom, co dělala.

Nastalo dlouhé ticho...

„Já už nebudu čekat, až mi odpovíš...!“

„Taky že čekat nemusíš,“ konečně Marel zareagovala.

„Cože jsi to řekla?!“

„No, že jsi nemusela čekat na moji odpověď,“ odpověděla zrudle.

„Jak se opovažuješ ke mně takhle mluvit? Co jsi to za nevychovanou dceru?“ vykřikla.

„Aha, tak dcera.... Ty říkáš, že to je moje chyba?! Že jsem nevychovaná? To ty jsi na mě vůbec nemyslela a nestarala ses o mě! To je určitě má vina!“

„Neříkala jsem, že je to tvoje chyba. Myslela jsem tím, ať se nechováš k lidem tak drze. Jen jsem tě poučovala.“

„Poučovalas mě??.... To tedy brzy!“ Hned potom Marel vyskočila a vyběhla se slzami v očích z pokoje ven, i když to byla její ložnice. Všichni ji hledali po celém paláci. Až po velice dlouhé době ji našli znovu v jejím pokoji. Nikdo totiž nemyslel na to, že by tam mohla být.

„Od zítřka budeš chodit do školy.“ oznámila rozkazovačně matka své dceři.

Marel stále mlčela a nevšímalá si jí.

„...a omlouvám se ti za těch 11 let...“ dodala ještě a pak se otočila a odešla.

Druhé ráno tedy musela Marel do školy. U snídaně jí matka kladla různé otázky, ta jí ale odpovídala jenom krátkými stručnými odpověďmi. Snažila se s ní komunikovat, ale marně. Když Marel odešla do školy, hned se její matka služek vyptávala, jestli byla její dcera pořád taková.

„To pořád takhle odpovídala?“

„Ano, madam. Nikdy sama od sebe nezačala mluvit, dokud jsme se nezeptali.“ odpověděla vzorně jedna ze služek.

„Ach...“

„Copak se stalo, madam?“

„Ale nic, jen se obávám, že má pravdu...“

„Kdo? Kdo má pravdu madam?“

„Jenom jedna věštkyně, kterou jsme zavolali před 14 lety.“ To už řekla smutnějším tónem, a proto se radši už služka už na nic neptala.

„Nikdy jsme ji neměli volat...“ paní domu to řekla tiše, ale dostatečně nahlas, aby ji služka slyšela.

Mezitím ve škole představoval učitel Marel spolužákům. „Říkají mi Marel...“ Dívka to sdělila tak, že nešlo poznat jestli je smutná, našťavaná nebo šťastná. Prostě to byl normální klidný hlas.

„A ty nemáš příjmení?“ vykřikl jeden ze studentů.

„Kdybys ti řekla NE, věřil bys mi?“

„No... ne, nevěřil.“

„Tak proč se mě ptáš?“

„Jen pro jistotu...“ řekl tiše.

„Jak myslíš.“

Potom se Marel posadila na volné místo, což bylo vzadu v rohu u okna. Celou hodinu z něho koukala ven. Nikdy ještě neviděla město, ve kterém žije. V dále se vypínaly nejvyšší mrakodrapy v centru. Přišlo jí zajímavé, že lidé dokázali něco takového postavit. Pozorovala budovy aniž by ji někdo vyrušil. Totálně ignorovala okolí. Když konečně skončilo vyučování, přišel k ní spolužák, který vykřikoval, když se Marel představovala.

„Ještě si mi neřekla svoje příjmení.“ oznámil.

„A proč bych měla?“

„Jak bych měla?“

„Tak, vždyť ses mě neptal, vzpomínáš?“

„Já jsem se tě ale ptal.“

Marel vzdychla, protože musela vysvětlovat. A to jí lezlo na nervy.

„Řekl jsi, jestli mám příjmení a ne jaké je moje příjmení.“

„Tak to je jasné, že jsem chtěl znát tvoje příjmení, ne?“

„Ale nezeptal se na to.“ oznámila to Marel zase už klidně.

Na to se už dotyčný našťaval a odešel od její lavice.

„Nevychovaný spratek...“ řekl jsi pro sebe. Marel to zaslechla.

„Vychovaná jsem. Jenom jsem drzá.“

Hned jak to dořekla, přiběhla k ní skupinka lidí. Vypadalo to, že Marel byla drzá na jejich „vůdce“.

„Jak se opovažuješ mluvit s ním takhle!?“ vykřikla jedna z té party. A kdyby jí ostatní nezadržovali, určitě by se na ni vrhla. Marel si jich nevšímalá a dívala se se zájmem na mrakodrapy. „Mluv se mnou, když se ti na něco ptám!“ Marel se na ně otočila.

„No... normálně.“ odpověděla.

„Takhle se s ním nemluví!“ zařval další.

„Pročpak ne?“

„Víš, kdo to je?!“

„Jak bych to měla vědět, když jsem tu první den.“ A zase začala pozorovat vysoké budovy.

„Děláš si srandu? Vždyť ho zná skoro celý stát.“

„Ne. Nedělám,“ to se už Marel neobrátila zpátky k nim a tvářila se, že ji nebaví.

„To znamená, že jsi se sem nedávno přistěhovala?“

„Hmm...“

Učitel vešel do třídy a zahájil výuku.

Všichni tedy šli na svá místa. Jen mimochodem: „vůdce“ té party se jmenuje Kevin. Ta, co se málem vrhla na Marel, je Camila a ten, kdo se divil, že nezná Kevina, je zas Steven. Jsou parta, která se sama sebe nazývá Hrozba.

Po škole na Marel čekal jeden ze sluhů. Stál před černou limuzínou, kterou zaparkoval před branami školy, takže každý, kdo odešel ze školy, ji nemohl přehlédnout. Když Marel vyšla ven, otevřel jí sluha dveře a nabídl jí, aby vstoupila do auta. Marel ale nechtěla.

„Můžeme se jít projít?“ zeptala se.

„Obávám se, že nemůžeme, slečno. Vaše matka mi nařídila, ať Vás odvezu hned domů.“

„Prosím. Když tak to svedu na sebe,“ to bylo snad poprvé, co Marel o něco prosila.

„Ne, slečno.“

„Já jen chci vidět město. A neříkej mi „slečno“. Na co mám pak svoje jméno?“

„Jak si přejete, Marel. Když tak se můžeme projet,“ navrhl sluha.

„Ne. To není stejné jako procházení.“ odmlouvala.

„Hele, koho pak tu máme? Že by drzá Marel? No ne, ty máš sluhu? Hahaaha..., lituji ho.“

ušklíbla se Camila.

„To jsou tví přátelé?“ zeptal se sluha.

„Ani náhodou, ani za miliardu let bych je nechtěla za své kamarády.“

„No tak. Vždyť jsme se tak hezky bavili, že?“ skočila jí do řeči Camila.

„Přestaň.“ zadržel ji Kevin. „Kdo ví, co je ten muž zač.“

„Fajn... Přestanu.“

Marel a Kevin se na sebe dívali nenávidně. Vypadalo to jako, že se vraždí očima. Pak Marel nastoupila do auta a odjela.

„Příště půjdeme do centra města,“ oznámil sluha Marel, aby jí zlepšil náladu.

„A to příště bude kdy?“

„Co třeba zítra?“

„Vážně? A nebudeme muset jít brzo domů?“

„Nebudeme muset. Věřte mi.“

„Jseš si tím jistý?“

„Jsem.“

Marel se nikdy necítila tak šťastně jako teď.

Druhý den se Marel nemohla dočkat, až skončí škola. Při vyučování zase sledovala mrakodrapy nebo spíše celou dobu je sledovala. Připadalo jí, že čas vůbec neubíhá. I tak trpělivě čekala. Ničeho jiného si nevšímal. Ani toho, že něco spadlo. Až někdo začal křičet, a pak se teprve podívala, co se děje.

„Omluv se, dělej!“ zařval jeden z Kevinovy party.

„Vždyť jsem nic neudělal,“ bránil se spolužák.

„Jak nic!? Shodil si Kainovi knížky.“

„Já jsem se ho ani nedotkl.“

„Hoši, klídek.“ řekl Kevin a usmál se. „Jsou to jenom knížky. Nic se neděje,“ pokračoval.

„Ale ať se omluví!“

„To je v pořádku. Ale je pravda, že nemůžu vystát lidi, kteří neuznají svojí chybu!“ Jak to dořekl tím nejsladším hlasem, znovu se usmál.

„Tak... promiň.“ omluvil se.

„No vidíš, jak to jde.“

Všichni se pak rozešli.

„Kdybych byla já tebou, Kevine, tak by mu to jen tak neprošlo.“

„Já ale nejsem ty, Camilo. Musíš si udržet pozici mezi lidmi, víš.“

„Tak jenom ti to oznamuju.“

„Dobře, dobře. Jo a Alexi. Příště hned nevyjížděj na lidi. Jinak se nás začnou bát. A respekt od nich si nechci získat násilím. Jinak už mám plán, jak to všechno uskutečnit. Jen budu potřebovat vás,“ a ušklíbl se.

Po škole Marel utíkala k bráně, kde na ni čekal sluha. Nastoupila do auta a vyrazili. Cestou si prohlížela budovy, lidi a přírodu. Byli konečně v centru města plném lidí. Zaparkovali, a pak sluha Marel vyběhl, aby vystoupila.

„Kam bys chtěla nejdříve?“ zeptal se.

„To je jedno. Ale ať nic nevynecháme.“

„Dobrá tedy, jdem.“

Mezitím

„Hele není to Kevin.“ jásala jedna dívka ze stejné školy.

„Jo je. Co tady dělá.“ divila se druhá.

„Ahoj, Kevine!“ zavolaly a usmály se.

„Čau, holky.“ odpověděl a pokračoval dál v cestě.

„Aaach.... On nás pozdravil.“ říkaly si dívky pro sebe.

„Pff.... Chovají se jak děti.“

„Nech je být, Camilo, nemůžou se snad radovat? A navíc je to vtipné.“ zasmál se Kevin.

„Kevin má pravdu. Holky už máme na naší straně, tak si je teď udržet.“ souhlasil Steven s Kevinem.

„Ale až na jednu....“ vytkl mu.

Když se Marel procházela po městě, nemohla odtrhnout oči od mrakodrapů. Těšila se, až je uvidí zblízka. Zastavili se u nich. Marel nemohla uvěřit, že něco tak vysokého je přímo před ní.

„Co ty děláš tady?!“ zuřila Camila.

„Stojím, nevšímla sis?“ odpověděla Marel.

„To vím taky!“

„Proč se ptáš?“

„Ty jsi vážně blbá!“

„Možná jsem, ale ne tak jako ty.“

Camila se rozzuřila.

„Klídek, dámy,“ snažil se je uklidnit Kevin.

„Víš co je to jednotné číslo ne?“

„A kdo by to nevěděl?“

„Mám pocit, že ty ne. Já jsem klidná až moc.“

„Ale nevypadáš tak.“

„Ach... vážně. Tak ti to teď oznamuju, že jsem klidná.“

„Dobrý vědět.“

„Taky si myslím.“

Pak se jen na sebe koukali a hádali se pohledem. Sledovali každičkový pohyb, který udělali. Pak se ale Kevin na Marel usmál. Ta vytušila, že tu něco neseď. Dále se na něho dívala svým obvyklým výrazem. Když už ji to omrzelo, odešla. Sluha ji následoval. Parta zůstala stát a pozorovala je, než zmizeli z dohledu.

„To bude zajímavé....“ řekl si pro sebe Kevin a ušklíbl se.

Když Marel a sluha dorazili domů, čekala ji hotová večere. Sedla si ke stolu. Matka se začala vyptávat, jaké to bylo ve škole a Marel, jako vždycky, odpovídala hodně stručně. Dojeda a odešla do svého pokoje. Její matka se obávala, že její dcera zůstane sama.

„Pak tu tady budu zase čekat,“ loučil se po večeri sluha s Marel.

„Nemohla bych už chodit do školy a ze školy sama?“

„Uvidíme. Měla bys to ale napřed probrat se svou matkou.“

„Zřejmě jo, bude to asi lepší. Tak zatím...“ pak vstoupila do školy.

Když chtěla jít ke svému místu v lavici, zaslechla, jak se parta Hrozba na něčem potichu domlouvá. Tvářili se přitom tajuplně.

„Obávám se, že to budeme muset udělat dnes. Už je všechno na místě,“ prohlásil tiše, ale důrazně vůdce skupiny.

„Jseš si tím opravdu jistý?“ zeptal se ho nedůvěřivě Steven.

Kevin chvíli mlčel. „Jsem. Jsem si jistý.“

Všichni se pak rozešli. Každý ze skupiny zamířil někam jinam. Jenom Camila, Kevin a Steven zůstali ve třídě. Marel si dobře všimla jejich vážných výrazů v obličejích, a proto tedy zbystrila svoje smysly. Což se jí obvykle nikdy nestávalo, že by se tak zajímala o druhé lidi. Měla divné tušení.

Vyučovací hodina zatím probíhala úplně normálně a nic nenasvědčovalo, že by se něco stalo. Marel sice dávala pozor, ale ne na učivo. Pozorovala třídu, ale hlavně nespouštěla oči z těch tří. Nic si nenechala ujít. Až najednou zaslechla pípání. Tiché pípání. Nikdo jiný to neslyšel. Pípání začalo lézt Marel na nervy. Měla pocit, že se blíží něco nebezpečného. Každou sekundu ji záhadné zvuky zneklidňovaly. Najednou ale nastalo ticho. Už nic neslyšela. Přišlo jí divné, že si toho nikdo nevšiml.

„Co to zkoušejí?“ říkala si v duchu znepokojeně Marel. Ve stejné chvíli někdo zaklepal na dveře a vešel člověk. Byl celý zahalený, takže mu nebylo vidět do obličeje. Byl to hodně vysoký muž. Stoupl si před třídu, podíval se na Marel a hlasitě se začal smát. Smích byl ostrý a zlý...

V tom vybuchla bomba. Všechno kolem začalo hořet. Všichni vyběhli z lavic a panikařili. Ten tajemný muž zmizel. Nastal velký zmatek. Do toho se ozývaly další a další exploze. Bylo to hrozné. Učitel upadl do bezvědomí, takže zmatení studenti nevěděli, co mají dělat.

„Uklidněte se!“ zařval do toho zmatku neobyčejně hlasitě Kevin. Nikdo ho ale neposlouchal. Strop se rozpadal. Výbuchy ho poškodily. Na zem dopadaly cihly. Bylo hodně raněných, i Marel byla mezi nimi. Nebylo to nijak vážné, ale tekla jí krev. Ovládal jí vztek. Přistoupila ke Kevinovi.

„Co jste to udělali??? A proč???, ječela. „Já vás slyšela, že něco plánujete..!“

„Ano, chtěli jsme školu a hlavně tebe vystrašit, ale věř mi, tohle nebyla naše práce! To ne.“

„Tak čí tedy?“ zuřila. „Přece v normální škole

jen tak z něčeho nic nevybuchují bomby!“

„My s tímhle zlem nemáme nic společného. Jak tohle mám vědět?!“ zeptal se udiveně.

Pak si všiml, že se Marel zranila. „Hele, ty jseš z.....,“ ale už nedořekl větu. Vybuchla další bomba. Znovu vypukla panika. Všichni se snažili dostat se co nejrychleji ven ze třídy, ale východ byl zatarasen. Chtěli hromadu cihel a trosk holýma rukama odstranit, ale marně. Všem se začalo postupně hůř a hůř dýchat. Celá škola už byla v plamenech.

„Otevřete všechna okna!“ rozkázal jim najednou velitelským hlasem Kevin. Přistoupil k Marel a nabídl jí, že jí ošetří ránu, která už krvácela docela hodně. Než ale stačila odpovédět, podlaha se pod ní a Kevinem propadla. Oba se řítili dolů a dopadli tvrdě na zem až ve třetím patře. Náraz je bolestně srazil, nezvládli se postavit na nohy. Najednou uslyšeli kroky, které se přibližovaly. Nad nimi stál ten zahalený muž.

„Chacha.... No, vlastně není to sranda.“ sám sebe zarazil. „No, tak Marel, měla by sis to začít užívat. Je to totiž naposledy,“ a na tváři se mu objevil zlý úšklebek.

Marel byla v šoku. Tenhle hlas už přeci slyšela.

„Neříkej, že nevíš, kdo jsem.... no dobrá, napovím ti.“

„Nechte nás být!!“ vyhrožoval Kevin.

„Ale kohopak tu máme?? Neplet' se mi do cesty, jinak taky skončíš. Jasný. No nic, zpátky k tématu. Vzpomínáš si na svého otce? Asi ne. Ha hamožná ani nevíš, že jsi nějakého měla,“ rozesmál se divoce. „Pořád nemůžu uvěřit, že se tě chce zbavit jenom kvůli té věštbě. Ale rozkaz je rozkaz.“

To Marel šokovalo ještě víc.

„Ano, tvůj milovaný tatínek mi poručil, ať tě zabiju. Nic na to neřekneš? A ani mi nepoďkuješ, že jsem tě nechal 10 let naživu? Co teď řekneš, budou tvá poslední slova, víš? Nepromluvíš? No, jak myslíš!“

Vytáhl z kapsy kabátu revolver a pomalu se k nim přibližoval.

„Pojď! Vstávej! Musíme utéct!, slyšela jako ve snu hlas Kevinova.“

„Není kam!“ konečně ze sebe mohla něco Marel dostat.

„Přesně tak. Marel má pravdu, tak ji poslechni.“

Namířil na Marel a vystřelil. Ale první náboj ji minul.

„Ach jo! Tak to tu tedy teď budeme mít dvě mrtvolky. No.....co se dá ale dělat.“ odfrkl si s odporem.

Přistoupil k nim blíž a vystřelil znovu....